

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/158/2024
Identifikačné číslo spisu:	8122203424
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8122203424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. R., narodenej XX. S. XXXX, F., H. XX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanej obchodnej spoločnosti 365.bank, a. s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpenej advokátskou kanceláriou Sedlačko & Partners, Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/52/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2024 sp. zn. 5CoCsp/17/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2024 sp. zn. 5CoCsp/17/2023 vo výroku o trovách odvolacieho konania (II. výrok) z r u š u j e a v e c m u v t o m t o r o z s a h u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

Uznesenie Okresného súdu Prešov z 02. júla 2024 sp. zn. 29Csp/52/2022 a uznesenie Okresného súdu Prešov z 31. júla 2024 sp. zn. 29Csp/52/2022 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) aplikujúc § 7 ods. 1, 17, 19 - 21, 24, 29 a 31, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 15. 04. 2019, § 53 ods. 1 a 4, § 53a ods. 1, 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozsudkom z 15. februára 2023 zamietol žalobu žalobkyne o určenie, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15. 04. 2019 je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.168,04 eura s príslušenstvom (I. výrok). Vo vzťahu k výroku I. priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej (II. výrok). Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15. 04. 2019, uvedená v časti 4. Práva a povinnosti zmluvných strán, bod 4.4, v znení: „V prípade ak Dĺžnik nepreukáže použitie prostriedkov z Úveru v zmysle bodu 4.1 ZoÚ do 15 dní od požiadania zo strany Banky je Banka oprávnená od Dĺžníka požadovať zmluvnú pokutu vo výške 15 Eur mesačne (ďalej len „Zmluvná pokuta“). Nárok na Zmluvnú pokutu vzniká nasledujúci mesiac po jej nárokovaní u Dĺžníka zo strany Banky a uplatňuje sa za každý mesiac, ktorý Dĺžnik nesplní svoju povinnosť splatiť

predchádzajúci/-e Závazok/-y. Banka má nárok na Zmluvnú pokutu len po dobu trvania porušenia uvedenej povinnosti, to znamená do uhradenia predchádzajúceho/-ich Závazku/-ov maximálne však môže vzniknúť nárok na Zmluvnú pokutu za dobu 12 mesiacov, odo dňa vzniku nároku na Zmluvnú pokutu.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (III. výrok). Výrokom IV. rozhodol, že vo vzťahu k výroku III. priznáva žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil vo vzťahu k určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia úspechom žalovanej, vo vzťahu k určení neprijateľnej zmluvnej podmienky úspechom žalobkyne, u oboch podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“). Doplnil, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 21. marca 2024 sp. zn. 5CoCsp/17/2023 rozhodol o odvolaniach podaných žalobkyňou aj žalovanou tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok) a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II. výrok). Výrok o trovách odvolacieho konania zdôvodnil odvolací súd poukazom na § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a tým, že žiadna zo sporových strán nebola v odvolacom konaní úspešná, čo svedčí úspechu protistrany. Konkrétne žalovaná bola úspešná vo výrokoch I. a II. a žalobkyňa vo výrokoch III. a IV. rozsudku, čo predstavuje polovičný úspech každej sporovej strany v konaní zohľadniac jeho hospodárnosť a efektívnosť.

3. Proti výroku o náhrade trov konania rozsudku odvolacieho súdu (II. výrok) podala žalovaná dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Argumentovala, že žalobkyňa si v konaní uplatnila tri samostatné nároky. Žalovaná bola na súde prvej inštancie procesne úspešná v dvoch z uplatnených nárokov a neúspešná v jednom z nich. Úspech žalovanej v rámci odvolacieho konania bol v pomere 3 : 2 (potvrdený zamietavý výrok pozostávajúci z dvoch nárokov a k nemu prináležiaci nárok na náhradu trov konania žalovanej; úspech žalovanej je potom 60 % a úspech žalobkyne 40 %). Odvolací súd mal rozhodnúť o každom nároku na náhradu trov odvolacieho konania samostatne tak, ako to urobil súd prvej inštancie. Žalovaná namietla aj arbitrárnosť a iracionalitu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a vzhľadom na uvedený procesný postup odvolacieho súdu aj jeho prekvapivosť.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu namietla neprípustnosť a nedôvodnosť dovolania. Nesúhlasila s argumentáciou žalovanej o nedostatku riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku. Uviedla, že v odvolacom konaní sa primárne posudzovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a až za situácie, ak by súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, posudzoval by vznik bezdôvodného obohatenia. Vécnu stránkou bezdôvodného obohatenia sa súd v odvolacom konaní nezaoberal. Námietky žalovanej skôr smerujú voči nesprávnemu právnomu posúdeniu, ktoré nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Navrhla prisúdenie náhrady trov dovolacieho konania žalobkyni v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v zákonom určenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ

uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Dovolací súd sa najskôr zaoberal prípustnosťou dovolania podaného žalovanou proti výroku o trovách konania obsiahnutého v rozsudku odvolacieho súdu.

8. Základným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že prípustnosťou opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že „Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné dovolanie a ktoré sú tak v danej ním riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“.

10. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020).

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1Cdo/166/2018, 2Cdo/19/2019, 3Cdo/150/2018, 4Cdo/27/2018, 5Cdo/21/2018, 7Cdo/27/2019, 8Cdo/181/2018), teda procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd

náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP upravuje rozhodovanie súdu o náhrade trov konania podľa miery úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci plný úspech, ak súd jeho žalobe vyhovie v celom rozsahu. Žalovaný má vo veci plný úspech vtedy, ak súd žalobu v plnom rozsahu zamietne. Ak žalobe nebolo vyhovené úplne, náhrada trov konania musí byť rozdelená. Výrok o náhrade trov konania vyjadrujúci čiastočný úspech vo veci sa líši v závislosti od toho, či pomer úspechu a neúspechu je u oboch strán sporu rovnaký, alebo niektorá z nich mala väčší úspech ako neúspech.

14. Predmetom toho-ktorého súdneho konania nemusí byť len jeden nárok. Procesné predpisy poznajú aj inštitút tzv. objektívnej kumulácie, kedy žalobca vymedzí ako predmet konania viac nárokov a tieto sú prejednané v spoločnom súdnom konaní (porov. § 166 CSP). Z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania sa každá zo spojených vecí/nárokov považuje za vec/nárok samostatný. Úspech žalobcu týkajúci sa iba niektorého žalovaného nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. V každom z nich je potrebné posúdiť mieru úspechu a neúspechu sporových strán, vo vzťahu ku každému nároku stanoviť, či je daná povinnosť nahradiť trovy konania a ktorá sporová strana má na ich náhradu právo. Zároveň treba dbať na rozdelenie trov, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, podľa pomeru výšky týchto nárokov (podľa toho, ako sa ten-ktorý zo spoločne prejednávaných a rozhodnutých nárokov podieľal na vzniku týchto trov). K rovnakým záverom dospel dovolací súd aj v konaní vedenom pod sp. zn. 3MCdo/11/2011, v ktorom sa žalobkyňa domáhala súdnej ochrany tromi určovacími návrhmi (návrhom o určenie, že byt patrí do dedičstva, návrhom o určenie, že zmluva o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam je neplatná a návrhom o určenie, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam je neplatná), pričom úspešná bola v prvom z nich.

15. V prípade čiastočného úspechu strany v spore sa náhrada trov konania pomerne rozdelí, prípadne súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP). Pomerné rozdelenie náhrady trov konania teda prichádza do úvahy, ak žalobe nebolo celkom vyhovené, čo vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu víťaznej strany odčítať jej neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana sporu právo, aby jej druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva.

16. V posudzovanom spore boli predmetom posúdenia v odvolacom konaní odvolania žalobkyne a žalovanej. Žalobkyňa sa odvolala proti I. výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby požadujúcej priznanie dvoch nárokov, a to 1. určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a 2. vydania bezdôvodného obohatenia a proti súvisiacemu výroku o náhrade trov konania (z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že ide o jeho II. výrok o prisúdení náhrady trov konania žalovanej voči žalobkyni). Žalovaný podal odvolanie proti III. výroku prvostupňového rozsudku (určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky) a proti jeho IV. výroku (o prisúdení náhrady trov konania žalobkyni úspešnej v nároku prisúdenom III. výrokom voči žalovanej). Odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil majúci za to, že ani jeden odvolateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, z čoho potom odvolací súd vychádzal aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania za použitia § 255 ods. 2 CSP.

17. Východiská uvedené v bodoch 13 až 15 tohto uznesenia platia aj na rozhodovanie o náhrade trov odvolacieho konania (viď § 396 CSP). Odvolateľky v odvolaniach vyslovili nespokojnosť so spôsobom rozhodnutia o nárokoch, ktoré boli ako samostatné vymedzené už žalobným petitom; tento charakter podanými odvolaniami nestratili. Pokiaľ ich odvolací súd za samostatné nároky nepovažoval, takýto procesný postup predchádzajúci rozhodnutiu o náhrade trov odvolacieho konania nebol správny v rozsahu predstavujúcom porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces. Vo vzťahu k vyjadreniu

žalobkyne k dovolaniu treba uviesť, že z obsahu žaloby ani zo žiadneho následného vyjadrenia žalobkyne nevyplýva, že sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia len v prípade, ak súd určí, že posudzovaný úver je bezúročný a bez poplatkov.

18. V dovolaní žalovaná v spojení s pravidlami rozhodovania o náhrade trov konania namietla aj prekvapivosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, vo vzťahu ku ktorým nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/1/2018). Dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia a obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania vyplýva, že odvolací súd považoval pre rozhodnutie za určujúce ustálenie pomeru úspechu strán v odvolacom konaní nezohľadňujúc samostatný charakter uplatnených nárokov, ktorý ale súd prvej inštancie posudzoval, a tak je zrejmé, že odvolací súd posúdil otázku nároku na náhradu trov konania odlišne od súdu prvej inštancie založiac rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom tieto iné právne závery boli pre rozhodnutie veci rozhodujúce. V okolnostiach preskúmvanej veci postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej tzv. prekvapivosti rozhodnutia o náhrade trov konania odvolacieho súdu vykazuje znaky namietaného nesprávneho procesného postupu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP.

19. Žalovaná v dovolaní tvrdila aj porušenie svojho práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie dovolaním napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu spĺňa všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalovanej dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP možno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dať odpoveď len na tie odvolacie námietky, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odvolací súd v 62. až 64. bode odôvodnenia rozsudku dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, podľa ktorej právnej úpravy (§ 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP) pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval aj ako dospel k záveru, že žiadna strana sporu nebola v odvolacom konaní úspešná (úspech žalovanej vo výrokoch I., II. prvoinštančného rozsudku, úspech žalobkyne v jeho výrokoch III. a IV.). Žalovaná preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd zrušil v dovolaní napadnutej časti rozsudok odvolacieho súdu a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP). Najvyšší súd zrušil aj súvisiace rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania.

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.